

НОТАТКИ ЛИСА, НАЙМАНЦЯ ТА ХАРЦИЗНИКА

Уяви собі як виглядає пекло... Суто на декілька секунд, як ти його бачиш? Уяви неохайних, весело стрибаючих червоних чортів з ілюстрацій до книги Котляревського, які смажать по-несправжньому, на мультяшному вогні людей, які, як видно з їх перебільшено-грішних заточок, це сповна випросили. Такий чорт в тебе навіть симпатію викличе, ну робота в нього така, грубих підорів смажити, а його зрештою маленькі чортенята в пекельній комунальній квартирі чекають жорсткого, але справедливого батю, та щоб ще диявольського кіндер-сюрпризу з серії “Смажені янголята” по дорозі купив, якщо коштів вистачить. А ти уяви чортів дещо інших: змучених по самі яйця, брудних злих та голодних. Уяви їх розгубленими та зламаними... і через це безжальними, яким вже не хочуть купляти сюрпризів, бо нема вже кіндерів. Такий чорт – він втілює в собі всіх на купу персонажів Ієроніма нашого Босха, причому на постійній основі. Весела на початках чортяка, яку кинули в зациклену божевільну п’єсу, якій немає кінця. Після чого створився справжній диявол. Чи давай більш по-сучасному: уяви, kota з незадоволеною мордою, якого все його кайфове життя знімали на інтернет меми, мільйони тішилися з потішної, по-доброму злої мордашки. І тут одного зимового ранку беруть того коцура за пухнастого хвоста та викидають малого пройдисвіта з хати, де він народився, в провулок, де нема ніхера, там зимно і брудно, де, в свою чергу, існують такі коти, в існування яких ютубівський артист жодного разу не вірив. Вони всі якісь бруталні, недоглянуті, та скоріше за все хворі, а головне ппц які злі на всіх, хто мав то, чого в них не було. А тепер уяви собі першу ночівлю в цьому провулку котика, якого наряджали в різне та цікаве, пестили до нудоти на м’яких диванах, зроблених з приємних на дотик матеріалів. Проблема як ліпше мімішно скрутитися з незадоволеним єблетом, одразу відходить на другий план. Він дивиться нагору, з темряви, в рідні вікна, які вперше в його житті безжально зачиненні. І це сам початок, до стадії примирення ще срати і срати. Це його котяче йобане пекло. Життя після теп-

лого затишку, на вітру, серед кущів чогось нев'єбенно гострого та брудного. Життя там – де хозяїни няші-котика все проєбали. Життя після великої війни, для будь кого з нас, як би ми не хизувалися холоднокрівністю. Життя серед пустелі, де раніше були квітучі сади. Це час, коли божевільний же-брак з автоматом перестріне тебе та питається, чому десь-колись ти не докинув йому пару гривень на чвертку, сидячи в гарному костюмі, в гарному ресторані, за столом, навпроти гарної дівчини з незадоволеним єблетом.

Такі ось коти-чорти, чи навпаки. Головне, щоб усі зрозуміли той назбраний століттями образ. Так про що це я? Ми, за деяким виключенням, чортівсько-незадоволені котиська, були назавжди, бадьорим підсрачником вилучені з нашого облаштованого всякою хуйнею світу, яка нам так подобалась. Це було кепсько, але ми зробили все, щоб затриматись. Почали називати підорів – геями, а вийобистих кобил – сильними жінками. Прийняли то, що привладні геї та сильні жінки роблять з Країною що їм заманеться, та і хер з ними, вони на то і є підори та кобили. Буде що обговорити на кухні, понтонутись пророцтвом перед сусідом аутистом – от ці вже точно все проєбуть. Але як показує досвід підводників, гнати на капітана субмарини креативно, але трішечки не далекоглядно. Трагі-фарс з великим домішком терпелізму. Тішився котик, коли показував волохатий середній палець знедоленому побратиму через надійне пластикове вікно, а коли вийшло з ним хліб поділити, зажмурился після отриманого піздюлятора в єбасосину та й відчув всю гармонію всесвіту в один той самий неповторний та незабутній момент.

Так знову ж таки, про що я? Довіритися чужим до тебе вуйкам, яким ти по замовчуванню не віриш, навіть жодного разу не будучи фізіогномістом? Щоб відчутти примарний спокій? Виходячи з реальності, ми маємо надати зелене світло клептократам суто для того, щоб не розхитувати човен? Та ну нахер... Краще хай човен вже перевернеться та почнеться чесний бій з акулами, що чекають під водою. Навіть якщо така спроба це таке собі підводне характері. Ці ж акули не прості, а мають серйозні псіонічні здібності, рівно від них залежить, хто наступним полетить у воду. І вони приймають рішення, чи

будеш ти мучеником чи звичайним м'ясом. З'їсти теж можна по-різному.

Але файним домашнім кошкам подобається шара. Мудрий господар має за них все розрулити і покласти в ротик. Що саме, кошкам не принципово. Головне, щоб постійно та з коханням. Потім вони настільки звикають до цих справ, що зневажають кожного, в кого нема такого дбайливого господаря.

Ми, до речі, не спроста розпочали депресивну сторі з домашнім покинутим кацуром. Він красавчик, та да, опіздюючись, але потім, що важливо, роздуплився. Далі він продовже свої звершення і всі дізнаються за його історію (як мінімум, ті, хто розуміє метафори).

До речі, коли скрізь щурі, то це не є чимось не вирішальним. Як в британському флоті боролися з навалюю щурів, знаєш? А дуже просто. В діжку закидали таких щурів двадцять-тридцять, та за деякий час мав залишитись тільки один. Він після цього брутально звався «Щурячий король» та не міг їсти ніц, крім щурячого м'яса, після чого всім іншим істотам з рожевим хвостиком на кораблі наставав повний П. Але не складно це перенести на політику минулих часів, погодься.

Все фігня і все до біса, але дещо тішить душу старого кривавого комбайнера. Суть в простому шоу, яке все-таки відбулося, та своєю появою відповіло краще за стоп'ятсот пропогандонів того неєбическі буремного часу. А по суті: у населення запитали: Ким хочеш сука бути? Іграшкою чи гравцем? Вирішувати чи підкорятися? Давати чи єбати? І так далі і в такому ж плані... Назву вже не згадаю, але суть вкрай не складна. Проводиться кастинг серед брудних людей і не тільки, визначають “найтерплячіших” і починають люте шоу. Шоу де “терпляча” “людина” має перезутися, зрозуміти свою несуттєвість та безперспективність, та абсолютно добровільно прописати себе іграшкою і одразу ж почати страшенно заздрити гравцям. А “гравці” вони є тут, поблизу, ти їх щодень бачиш і від їх нахабно проїзджених калюж ухиляєшся. Але давай без метафор. Є людина (напевно), вона юридично погоджується на малий додаток у вусі «+ гоу про», це плюс, а мінус це приватне життя. З того моменту ця «людина» перестає так нудно писатись і стає «іграшкою №...»

якою на свій розсуд керують гравці. Не заповільненим довбнем з мівіною на голові, якого тільки зі сльозами на очах дивилися наші діди, бо більше нехер було дивитися, а реальним аватаром агресивного задрота. Капіталістичний рай...

Але одного сонячного дня з неба дещо впало і геть розкидало карти по всьому столі. Впало і вибухнуло, до шахт полетіли усі соціальні ліфти. Невідомий вірус, який перевернув правила гри, яка була популярна віками, чи, можливо, це була така собі вичищальна Божа Кара. Кожний розумів це для себе по-своєму. Хтось розтікаючись кров'ю по асфальту, помираючи, але не зрадивши свої переконання, а хтось знайшов себе так, ніби й був народжений для всієї тої тваринної жорстокості... Міста перетворилися на м'ясорубки, де дуже файно чухав себе новий воїн сучасності... Кремезний дебіл, з ланцюгом вух, так полюбляючих комфорт задротів на шії. Кривава іграшка, яка таки роздуплилась та з'їла інфантильних господарів.

Але достатньо вже вступу. В першому випуску ми почнемо дві історії. Двох дуже не схожих один на одного людей. Які, тим не менш, успішно виживають, не дивлячись на всі моральні та фізичні перешкоди. Завіса сунеться та ми розпочинаємо...